

mig naturligvis ikke, at der under denne De-
 hat vilde blive Tale om Selbstyret, det man
 altid fører i Markn, hvor der er Tale om
 Kreditforeningerne. Den højtærede Minister
 har allerede oplyst ærede Medlemmer om, at
 Kreditforeningerne slet ikke have noget sa-
 dant Selbstyre. Dersom jeg turde henlede
 ærede Medlemmers Opmærksomhed paa en
 Kendsgerning, som er dem omtrent alle be-
 kendt, skulde det være den, at for nogle Aar
 siden, i 1888, den Gang der første Gang
 blev Tale om Konvertering, blev det af en
 Kreditforenings Medlemmer næsten med En-
 stemmighed 2 Gange i Løbet af saa Maaneder
 vedtaget paa Generalforsamlinger at forandre
 Statutterne saaledes, at Konverteringen kunde
 finde Sted. Men det skete desuagtet ikke,
 fordi Direktionen og Repræsentantskabet i
 stor Kortsnyethed modsatte sig denne Foran-
 staltning og erklærede, at det stred mod
 Medlemmernes Interesse. Det har Direk-
 tion og Repræsentantskab for en stor dansk
 Kreditforening udtalt, det er en Kendsger-
 ning. En saadan Udtalelse benyttede man
 og forhindrede derved, at en Statutændring
 blev vedtagen. Skal der være Mening i
 Selbstyret, maa det være den, at det er
 Medlemmerne, der skulle styre, og ærede
 Medlemmer ville altjaa se, hvad det be-
 tyder, naar der tales om Selbstyret i Kredit-
 foreningerne. Vil man i øvrigt spørge,
 hvori de Forslag, der her ere stillede, gribe
 ind i det formentlige Selbstyre, vil jeg til-
 lade mig at gøre ærede Medlemmer opmærk-
 somme paa, at der er tre Faktorer, om hvilke
 der kunde være Spørgsmaal, for det første
 Direktionen, for det andet Repræsentant-
 skabet og for det tredje Medlemmerne. Di-
 rektionen kan fornuftigvis ikke have noget
 imod et eneste af Flertallets Forslag. Det
 er aldeles klart, enhver Direktion vil sige:
 Det er fortræffeligt, det ville vi overmaade
 gerne gaa ind paa. Medlemmerne kunne
 umuligt have noget imod Forslag som disse,
 der i Virkeligheden gaa ud paa at fæstne
 Forholdene, konsolidere Stillingen i det hele.
 Hvem har noget imod det? Ærede Med-
 lemmer ville straks se, at det er Repræsen-
 tantskabet, der har noget derimod, thi Re-
 præsentantskabets Magt og Indflydelse bliver
 noget begrænset ved disse Forslag. Jeg vil
 derfor bede ærede Medlemmer, naar de skulle
 overveje, hvilke Forandringer, der bør gøres
 i Lovene om Kreditforeningerne, da at fæste
 deres Blik paa Repræsentantskaberne. Det
 er ubelukkende dem, der ere en Hindring for
 al Fremgang paa dette Omraade, det er
 dem, der sidde inde med en Magt og Myn-
 dighed, som de ikke ønske at afgive det

mindste af, og det er tillige Repræsentant-
 skabernes Medlemmer, der spille en ikke
 ganske ringe Rolle i Rigsdagen med Hensyn
 til disse Spørgsmaals Afgørelse. Naar her
 er tal om at indskrænke Selbstyret o. s. v.,
 jaa er det ikke det, der er Tale om. Nej,
 her er kun Tale om en passende Begræns-
 ning af den Souverænetet, som Repræsen-
 tanterne for Tiden have i Kreditforeningerne.
 Saaledes forholder det sig i Virkeligheden,
 og der er derfor nogen Anledning til om-
 sider at komme bort fra denne Tale om
 Selbstyret og til at se, hvorledes det virke-
 lige Forhold er. Naar jeg i mit første
 Foredrag talte om det ejendommelige, der
 skulde medføre, at man paa Kreditorenes
 Begne førte Tilsyn med disse Anstalter,
 glemte jeg maaste i mit første Foredrag at
 sige, hvad jeg særlig sigter til. Jeg vil sige
 navnlig til min ærede Kollega, det ærede
 4de Medlem for 1ste Kred. (Det. Hansen),
 at jeg bryder mig naturligvis ikke om Til-
 syn med Papirer i den Forstand, at den en-
 telte Mand ikke skulde have Lov til at købe
 en Obligation eller Aktie, eller hvad der nu
 er Tale om. Men Sagen er, at disse Kredi-
 tforeningsobligationer ere af Lovgivnings-
 magten autoriserede til Anlæg af umyndiges
 og ligestillede Midler; det gælder ikke om
 Aktier. Det er det vigtige for mig, at over
 for saa mangfoldige Midler, over for saa
 mange Millioner, skulle Fideikommisser og
 Bestyrelserne af umyndiges Midler ikke være
 uden Spor af Indflydelse paa den Sikker-
 hed, der er med Hensyn til deres Admini-
 stration. Det mener jeg fortjener Opmærk-
 somhed.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om $\frac{1}{10}$
 eller $\frac{1}{10}$ af Vurderingssummen som Grænse
 for den ikke amortisable Del af Laanet slutter
 jeg mig ganske til Lovforslaget, og hvad den
 ærede Minister har bemærket derom. Den
 ærede Minister har ogsaa, forekommer det
 mig, fuldkommen tilstrækkelig imødegaaet
 Vndringsforslaget under Nr. 1, der er stillet
 af 2 ærede Medlemmer, og som gaar ud paa
 at forandre Ordene: „ $\frac{1}{10}$ af Vurderings-
 summen“ til „ $\frac{3}{10}$ af den oprindelige Laane-
 sum“. Jeg tror, at det slet ikke gaar an at
 stille den ikke amortisable Del af Laanet i
 Forhold til den oprindelige Laanesum, bl. a.
 af den Grund, at man vil indføre ikke amor-
 tisable Laan for at give en Del Gjere Ud-
 gang til at komme ind i en Kreditforening
 uden at svare Afdrag. Det vilde de blive
 fuldstændig ubelukkede fra, hvis man ikke
 indfører Laan, som fra Begyndelsen af ikke
 afdrages. Altjaa dette Vndringsforslag maa
 jeg bestemt fraråde, og jeg tror ikke, at man